

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE VÎNZĂTORULUI CA SUBIECT AL CONTRACTULUI DE VÎNZARE-CUMPĂRARE A TERENURILOR

Olga CERNEI,
Doctorandă

SUMMARY

An important element of a contract of sale is the subject, or rather, its subjects – seller and buyer. Regardless of whether sellers appear as natural or legal persons, they must meet the following legal requirements: have capacity to contract and be holders of ownership or other real right on land.

Basic obligations of the seller are: to transmit the sold land to the purchaser and to guarantee him against eviction and against defects.

Keywords: agreement, sale, buy, obligations, rights, seller, buyer, eviction, guarantee, capacity to contract

REZUMAT

Un element definitoriu al unui contract de vânzare-cumpărare este subiectul sau, mai bine zis, subiecții acestuia – vânzătorul și cumpărătorul. Indiferent de faptul dacă în calitate de vânzători apar persoane fizice sau persoane juridice, acestea trebuie să întrunească următoarele condiții legale: să aibă capacitate de a contracta și să fie titulari ai dreptului de proprietate sau ai unui alt drept real în privința terenului.

Obligațiile de bază ale vânzătorului sînt: să predea terenul vîndut cumpărătorului și să-l garanteze contra evicțiunii și contra viciilor.

Cuvinte-cheie: contract, vânzare, cumpărare, obligații, drepturi, vânzător, cumpărător, evicțiune, garanție, capacitate de a contracta

Introducere. Un element definitoriu în cadrul unui contract de vânzare-cumpărare a terenurilor este subiectul sau, mai bine zis, subiecții contractului.

Subiecți ai contractului de vânzare-cumpărare a terenurilor, adică părți ale acestuia sînt vânzătorul și cumpărătorul. În calitate de vânzător apare proprietarul, în cazul terenurilor proprietate privată, și autoritățile publice locale, în cazul terenurilor proprietate publică.

Articolul dat va fi dedicat, în exclusivitate, vânzătorului ca subiect al contractului de vânzare-cumpărare a terenului, accentul punîndu-se pe analiza detaliată a obligațiilor acestuia, precum și a drepturilor de care se bucură în procesul de tranzacționare a terenului.

Materiale și metode aplicate. Pentru atingerea scopului prestabilit, au fost aplicate diferite metode de cercetare științifică: inductivă, deductivă, a interpretării logice a normelor de drept. În calitate de suport științific și normativ au servit lucrările cercetătorilor moldoveni, români și ruși, precum și

Codul civil al Republicii Moldova. O atenție sporită a fost acordată examinării prevederilor Legii privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a terenurilor, nr. 1308 din 25.07.1997.

Rezultate obținute și discuții. Indiferent de faptul dacă în calitate de vânzători apar persoane fizice sau persoane juridice, acestea trebuie să întrunească unele condiții legale, și anume:

a) să aibă capacitate de a contracta;

b) să fie titulari ai dreptului de proprietate sau ai unui alt drept real în privința bunului (terenului).

Cu referire la capacitatea de exercițiu, în materia contractului de vânzare-cumpărare se aplică regulile generale. Precizăm numai că vânzarea-cumpărarea este, în principiu, un act de dispoziție atît pentru vânzător, cît și pentru cumpărător. În consecință, părțile trebuie să aibă capacitate de exercițiu deplină, iar persoanele lipsite de capacitate sau cu capacitate de exercițiu restrînsă trebuie să încheie contractul prin ocrotitorul legal, respectiv cu

încuviințarea acestuia și, în toate cazurile, cu autorizația autorității tutelare [5, p. 38].

Totodată, pentru contractul de vânzare-cumpărare a terenurilor, legislația prevede anumite incapacități speciale. Cu referire la vânzare, incapacitatea specială constă în prohibiția de vânzare a terenului între soți. Totuși, menționăm că vânzarea între concubini este valabilă, afară de cazul în care contractul s-a încheiat pentru a o determina pe una dintre părți să mențină starea de concubinaj și, deci, are o clauză imorală [5, p. 38].

Interdicțiile (numai) de a vinde (inalienabilitatea), întrucît sînt stabilite de lege în funcție de natura (destinația) bunurilor (aici se are în vedere terenurile proprietate publică), iar nu în considerația persoanei (intuitu personae), sînt analizate în legătură cu obiectul contractului de vânzare-cumpărare, pe cînd studiul nostru este dedicat în exclusivitate subiectului – vânzătorului.

Un șir de alte incapacități speciale se referă în exclusivitate la cumpărător.

Vînzătorul trebuie să fie proprietarul terenului. Pornind de la ideea că contractul de vînzare-cumpărare este un contract translativ de proprietate, după cum am menționat mai sus, vînzătorul trebuie să fie titularul dreptului ce se înstrăinează. Conform Codului civil, vînzătorul poate fi reprezentat de oricare persoană care deține capacitatea de a vinde în baza unei procuri autentificate notarial. Totodată, Codul civil prevede posibilitatea vînzării bunurilor, în speță a terenurilor, de către reprezentanții legali, cum ar fi tutorii.

Se pune întrebarea: Ce se întâmplă dacă vînzătorul înstrăinează un teren care eventual ar putea aparține altuia? (cu toate că, odată cu introducerea noului sistem de înregistrare a bunurilor imobile, această situație la general se exclude). Soluțiile sînt diferite în funcție de cum consimțămîntul părților a fost afectat de viciul erorii sau încheierea contractului a avut loc în cunoștință de cauză.

În baza analizei lucrării lui C. Hamangiu, I. Roseti-Bălănescu, Al. Băicoianu *Tratat de drept civil român* (vol. II) [3], expunem că dacă o parte sau alta a fost în eroare considerînd că bunul vîndut aparține vînzătorului se admite că vînzarea este anulabilă pentru viciu de consimțămînt, eroare asupra calității esențiale a vînzătorului care a fost socotit de cumpărător proprietar al bunului. Această nulitate relativă poate fi invocată numai de cumpărător și succesorii lui, vînzătorul nu poate cere în acest caz anularea, chiar dacă a fost de bună-credință. De asemenea, anularea actului nu poate fi cerută nici de către cumpărători și succesorii lui, dacă vînzătorul a devenit proprietarul bunului după vînzare. Adevăratul proprietar nu poate cere anularea avînd calitatea de terț față de contract, în schimb poate intenta acțiune în revendi-

care, dacă bunul se află în posesia cumpărătorului.

Dacă părțile au încheiat contract în cunoștință de cauză, știind că bunul vîndut este proprietatea altei persoane, considerăm că este vorba de o cauză ilicită și deci este nulă absolut în baza Codului civil.

În cazurile în care în calitate de vînzător, ca parte a contractului de vînzare-cumpărare a unui teren, apare nu proprietarul terenului, ci deținătorul unui drept real limitat asupra acestuia (organul administrativ local sau statal), crește considerabil riscul anulării contractului [6, p. 213].

În cele ce urmează, ne propunem să facem o scurtă analiză a obligațiilor și drepturilor vînzătorului ca subiect al contractului de vînzare-cumpărare a terenului.

Vînzătorul are două obligații: să predea lucrul vîndut cumpărătorului și să-l garanteze contra evicțiunii și viciilor. Bineînțeles că părțile pot stipula și alte obligații.

Prin contractul de vînzare-cumpărare, vînzătorul se obligă să-i predea cumpărătorului un bun în proprietate. Dacă de jure efectul contractului de vînzare-cumpărare presupune, mai întîi de toate, transferul dreptului de proprietate asupra bunului vîndut, atunci de facto efectul principal al vînzării este predarea materială a bunului către cumpărător. Astfel, obligația de bază a vînzătorului, care poate fi dedusă chiar din definiția legală a contractului de vînzare-cumpărare, este de a preda bunul vîndut în proprietatea cumpărătorului (art. 753, alin. 1 CC) [4, p. 36].

Deci, obligația vînzătorului de predare a lucrului vîndut este reglementată în CC RM la art. 757, 760-761 [1]. Normele legale sînt suplative, părțile contractului de vînzare-cumpărare putînd să stabilească liber conținutul acestei obligații a vînzătorului.

Transmiterea dreptului de pro-

prietate asupra bunului vîndut este un efect firesc al contractului de vînzare-cumpărare și, la prima vedere, ar părea că se produce din momentul realizării acordului de voință. În cazul în care obiectul material al vînzării-cumpărării este un bun imobil, dreptul de proprietate asupra acestuia se dobîndește la data înscrierii în registrul bunurilor imobile, cu excepțiile prevăzute de lege (art. 321 CC). În limitele legale ale libertății contractuale, părțile contractante pot stabili de comun acord că transferul proprietății se va face la împlinirea unui termen, în momentul individualizării bunului sau la realizarea unei anumite condiții [4, p. 36].

Actul juridic de încheiere a unui contract de vînzare-cumpărare a unui bun imobil (teren în cazul nostru) naște raporturi obligaționale pentru cumpărător și vînzător (nu și pentru persoane terțe!), anume din momentul semnării contractului (pînă la înregistrarea de stat) cumpărătorul are dreptul de a cere vînzătorului executarea acestuia, inclusiv predarea bunului imobil. Luînd în considerație obligativitatea înregistrării de stat a transmiterii dreptului de proprietate asupra imobilului, în toate cazurile de executare a contractului se presupune că pe parcursul unei perioade de timp cumpărătorul este posesor de facto al imobilului, dreptul de proprietate aparținînd în continuare vînzătorului (cel puțin în raport cu terții) [6, p. 213].

În ceea ce privește obiectul predării, vînzătorul este obligat să predea lucrul vîndut în starea în care se afla în momentul vînzării. În lipsa stipulației contrare (exprese sau tacite), vînzătorul este obligat să predea, odată cu lucrul vîndut, și fructele percepute după momentul transferării dreptului de proprietate. Dacă părțile nu s-au înțeles altfel, considerăm că vînzătorul (sau altă persoană care nu are drept de

folosință opozabil cumpărătorului) are dreptul la restituire a cheltuielilor făcute pentru producerea fructelor, dacă este cazul.

În legătură cu asigurarea dobândirii dreptului de proprietate asupra bunului, putem menționa că vânzătorul este obligat să predea cumpărătorului bunul liber de orice sarcini (se au în vedere cazurile în care bunul a fost gajat, când asupra bunului a fost instituit un drept de servitute etc.). Excepție de la această regulă sînt cazurile în care cumpărătorul a fost de acord să primească bunul, cunoscînd drepturile persoanei terțe asupra bunului [4, p. 38].

Neexecutarea de către vânzător al obligației sale de predare a bunului imobil poate atrage urmări nefavorabile, inclusiv obligația de a returna cumpărătorului pierderile lui din procesul de cumpărare.

O normă specială aplicabilă contractului de vânzare-cumpărare a imobilelor în Federația Rusă este reglementată de codul civil rus doar în privința predării unui imobil de calitate neconvenită. Astfel, în cazul predării de către vânzător a unui bun imobil care nu corespunde condițiilor stabilite în contract cu referire la calitate, cumpărătorul poate aplica toate drepturile reglementate de art. 475 Cod civil al Federației Ruse în privința achiziționării unui bun de calitate necorespunzătoare, cu excepția dreptului de a cere de la vânzător înlocuirea bunului imobil cu un alt bun corespunzător ca și calitate bunului indicat în contract [6, p. 213].

Obligația de garanție a vânzătorului decurge din principiul că acesta trebuie să facă tot ceea ce îi stă în putință pentru a-i asigura cumpărătorului, după predarea bunului vîndut, o posesiune liniștită și totodată utilă. Așa fiind, obligația de garanție a vânzătorului prezintă un dublu aspect:

a) vânzătorul trebuie să-l garan-

teze pe cumpărător de liniștită posesiunii lucrului vîndut, deci *contra evicțiunii*;

b) vânzătorul trebuie să-l garanteze pe cumpărător de utila folosință a lucrului, adică *contra viciilor* acestuia, care îl fac impropriu întrebuințării după destinația sa.

a. *Garanția contra evicțiunii*. Se numește *evicțiune* pierderea proprietății lucrului (în total ori în parte) sau tulburarea cumpărătorului în exercitarea prerogativelor de proprietar. În acest sens, Codul civil prevede că vânzătorul este de drept obligat să-l garanteze pe cumpărător de evicțiunea totală sau parțială a lucrului vîndut, precum și de sarcinile care n-au fost declarate la încheierea contractului.

Obligația de garanție a vânzătorului contra evicțiunii există nu numai față de cumpărător, dar și față de subdobînditori, chiar dacă aceștia sînt succesori cu titlu particular și cu titlu gratuit (de exemplu, donatar) și cu toate că cumpărătorul inițial (donatorul) nu răspunde de evicțiune față de dobînditorul cu titlu gratuit. Soluția se justifică prin faptul că, odată cu lucrul – ca accesoriul lui – se transmit asupra subdobînditorului și toate drepturile legate de acel lucru, aflate în strînsă conexiune cu lucrul care formează obiectul contractului (cum omni causa). Dacă contractul s-a încheiat printr-un intermediar (de exemplu, un mandatar), acesta, evident, nu răspunde de evicțiune. Dacă însă intermediarul s-a comportat ca vânzător aparent (mandat simulat prin interpunere de persoane), el răspunde de evicțiune față de cumpărător [5].

De regulă, evicțiunea rezultă dintr-o hotărîre judecătorească, care consacră pentru o altă persoană un drept real principal sau accesoriu asupra lucrului. Totuși, sînt cazuri în care există evicțiune, deși aceasta nu este consacrată de justiție:

a) dacă dreptul invocat de un terț asupra lucrului este ațit de evident, încît cumpărătorul renunță la lucru, fără judecată [7, p. 56].

b) dacă cumpărătorul, atunci cînd imobilul cumpărat este urmărit de un creditor ipotecar, plătește creditorului creanța garantată cu ipotecă asupra bunului, pentru a degreva imobilul și a-l putea păstra;

c) dacă cumpărătorul a cumpărat bunul de la un neproprietar (non dominus) și devine apoi proprietar al lucrului pe cale de succesiune sau donație;

d) dacă cumpărătorul nu poate obține predarea lucrului, întrucît acesta este deținut de un terț care dovedește că el este adevăratul proprietar al lucrului.

Vînzătorul este obligat să garanteze cumpărătorul atît contra evicțiunii rezultate din fapte personale, cît și contra evicțiunii rezultînd din fapta unui terț.

Astfel, obligația de garanție a vînzătorului pentru fapte proprii – indiferent că au fost săvîrșite înainte sau după încheierea contractului de vânzare-cumpărare – vizează nu numai tulburarea directă a cumpărătorului, dar și evicțiunea care se realizează prin intermediul unui terț (indirect). Astfel, de exemplu, dacă proprietarul vinde lucrul de două ori, el răspunde de evicțiune față de primul cumpărător, dacă cel de-al doilea și-a înscris titlul de dobîndire a imobilului în cartea funciară înaintea primului cumpărător. Tot astfel, dacă, după vânzare, fostul proprietar constituie o ipotecă asupra imobilului vîndut și creditorul ipotecar trece la realizarea garanției. Vînzătorul răspunde în asemenea cazuri – deși cauza evicțiunii este ulterioară vînzării –, deoarece evicțiunea rezultă din faptul său personal [5, p. 76].

Dacă tulburarea provine din partea unei terțe persoane, vînzătorul este obligat să-l apere pe cumpărător,

dar dacă nu reușește să-l apere, va fi obligat să suporte consecințele evicțiunii, indiferent că a fost de bună sau de rea-credință [5, p. 77].

Art. 766 din CC RM enunță că dacă un terți, în temeiul dreptului său asupra unui bun apărut înainte de încheierea contractului de vânzare-cumpărare, intenționează o acțiune de evicțiune împotriva cumpărătorului, acesta din urmă este obligat să atragă în calitate de copârț vânzătorul și poate opune terțului toate excepțiile care le-ar putea opune vânzătorului. Neatragera vânzătorului în calitate de copârț îl eliberează pe acesta de răspundere față de cumpărător, dacă va dovedi că atragerea sa ar fi prevenit evicțiunea cumpărătorului.

Vânzătorul răspunde pentru evicțiunea care provine din fapta terței persoane, dacă sînt îndeplinite următoarele condiții:

- fapta terței persoane este o tulburare de drept;
- cauza evicțiunii este anterioară vânzării;
- cauza evicțiunii nu este cunoscută de cumpărător [4, p. 39].

b. *Garanția contra viciilor lucrului vîndut.* Așa cum am văzut, vânzătorul trebuie să asigure cumpărătorului nu numai folosința liniștită, dar și utilă a lucrului. Astfel fiind, vânzătorul răspunde de viciile ascunse ale lucrului, dacă din cauza lor lucrul este impropriu întrebuițării după destinație sau dacă viciile micșorează într-atît valoarea de întrebuițare, încît cumpărătorul, în cunoștință de cauză, nu ar fi cumpărat sau ar fi plătit un preț mai redus.

Cînd lucrul vîndut este afectat de un viciu, situația prezintă asemănare cu viciul de consimțămînt al erorii (sau dolului) asupra substanței obiectului contractului. Între aceste două situații există însă deosebiri esențiale; în cazul erorii asupra substanței obiectului, din cauza acestui viciu de consimțămînt, cumpărătorul nu a putut cum-

păra, în substanța sa, lucrul voit și poate cere anularea contractului; în schimb, în cazul viciilor vizate, cumpărătorul a cumpărat lucrul voit, numai că acesta este impropriu întrebuițării după destinație sau din cauza viciilor se micșorează valoarea de întrebuițare – eroarea se referă numai la calitatea lucrului – și cumpărătorul nu poate cere anularea contractului, ci are o acțiune în garanție (redhibitorie sau estimatorie) contra vânzătorului. De exemplu, dacă se vinde o casă despre care vânzătorul afirmă că este construită din cărămidă, iar în realitate este din material lemnos, se poate cere anularea. În schimb, dacă casa este construită din cărămidă, dar este afectată de vicii, va intra în funcție obligația de garanție pentru vicii.

Vânzătorul este obligat să *predea bunul fără vicii materiale*. Este fără vicii materiale bunul care, la transferarea riscurilor, are caracteristicile convenite. În cazul în care nu s-a convenit asupra caracteristicilor, bunul nu are vicii dacă:

- a) corespunde destinației stabilite în contract;
- b) corespunde utilizării obișnuite și prezintă caracteristici care există în mod obișnuit la bunuri de același fel și pe care cumpărătorul le poate aștepta ținînd cont de felul bunului, în conformitate cu art. 763 al CC RM [1].

Trebuie de menționat că viciile sînt de natură juridică și de natură materială. *Viciu de natură juridică* al unui bun imobil îl poate constitui faptul că, de exemplu, bunul să fie grevat dreptul de proprietate asupra lui. Chiar și CC al RM ne spune cîte ceva despre viciile de natură juridică. Vânzătorul este obligat să predea bunul fără vicii de natură juridică (liber de drepturile unui terț asupra lui), cu excepția cazului în care cumpărătorul a consimțit să încheie contractul cunoscînd drepturile terțului asupra bunului. Se

consideră viciu de natură juridică și situația în care, în registrul bunurilor imobile, este înscris un drept inexistent.

Cu referire la drepturile vânzătorului, menționăm că acestea, în mare parte, sînt corelative obligațiilor cumpărătorului. Astfel, vânzătorul are dreptul de a primi prețul stabilit pentru terenul pe care îl vinde.

În conformitate cu legislația Federației Ruse (art. 395 Cod civil), dacă cumpărătorul nu achită la termenul stabilit prețul pentru imobilul predat de către vânzător în conformitate cu contractul de vânzare-cumpărare, acesta din urmă are dreptul de a pretinde achitarea sumei stabilite și a unui procent pentru întîrziere.

Neexecutarea de către cumpărător a acestei obligații prevăzute în contractul de vânzare-cumpărare a bunului imobil poate, de asemenea, servi drept temei pentru anularea contractului [6, p. 213].

Totodată, neexecutarea de către cumpărător a obligației de primire de la vânzător a imobilului vîndut atrage careva urmări pentru cumpărător materializate prin dreptul vânzătorului de a cere despăgubiri pentru daunele provocate, precum și de a-l impune pe cumpărător să preia bunul vîndut, sau de a rezilia contractul.

Concluzii. În baza studiului realizat, pot fi trase următoarele concluzii:

1. Indiferent de faptul dacă în calitate de vânzători apar persoane fizice sau persoane juridice, acestea trebuie să întrunească unele condiții legale, și anume: a) să aibă capacitate de a contracta; b) să fie titulari ai dreptului de proprietate sau ai unui alt drept real în privința bunului (terenului).

2. Vânzătorul are două obligații: a) să predea lucrul vîndut cumpărătorului și b) să-l garanteze contra evicțiunii și contra viciilor.

Bineînțeles că părțile pot stipula și alte obligații.

3. Obligația de garanție a vânzătorului decurge din principiul că acesta trebuie să facă tot ceea ce îi stă în putință pentru a-i asigura cumpărătorului, după predarea bunului vândut, o posesiune liniștită și totodată utilă. Așa fiind, obligația de garanție a vânzătorului prezintă un dublu aspect: 1) vânzătorul trebuie să-1 garanteze pe cumpărător de liniștita posesiune a lucrului vândut, deci *contra evicțiunii*; 2) vânzătorul trebuie să-1 garanteze pe cumpărător de utila folosință a lucrului, adică *contra viciilor* acestuia, care îl fac impropriu întrebuințării după destinația sa.

Recenzent:

S. BRUMA,

dr. în drept, conf. univ.

Referințe bibliografice

1. Codul civil al Republicii Moldova. Adoptat de Parlamentul Republicii Moldova prin Legea nr. 1107-XV din 06.06.2002. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 82-86/661 din 22.06.2002.

2. Legea Republicii Moldova privind prețul normativ și modul de vânzare-cumpărare a terenurilor, nr. 1308 din 25.07.1997. În: Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr. 147-149 din 06.12.2001.

3. C. Hamangiu, I. Roseti-Bălănescu, Al. Băicoianu. *Tratat de drept civil român*. Vol. II. București: Editura All, 1997.

4. Gh. Chibac, A. Băieșu, A. Rotari, O. Efrim. *Drept civil. Contracte speciale*. Vol. III. Chișinău: Cartier Juridic, 2005, 688 p, ISBN 9975-79-326-6.

5. Francisc Deak. *Tratat de drept civil. Contracte speciale*. București: Universul juridic, 2001, 576 p, ISBN 973-85248-8-1.

6. М.И. Брагинский, В.В. Витрянский. *Договорное право. Договоры о передаче имущества*. Москва: Статут, 2005, 797 с., ISBN 5-8354-0024-1.

7. В.В. Витрянский. *Договор купли-продажи и его отдельные виды*. Москва, 2000, с. 56.

CU PRIVIRE LA CONSTRUIREA LEGII PENALE DUPĂ MODELUL NORMEI JURIDICE PENALE

Larisa BUGA,

doctorandă, Institutul de Științe Penale și Criminologie Aplicată

SUMMARY

We distinguish several ways of establishing criminal laws. This article highlights the way of establishing the criminal law according to the model of criminal legal norm. There are subjected to analysis the views of the authors in this case, there is also analyzed the content of the Criminal Code of the Republic of Moldova in order to elucidate the structure of criminal legal norms.

Keywords: criminal law, criminal legal norm, hypothesis, provision, sanction

REZUMAT

Distingem câteva modalități de constituire a legilor penale. Acest articol scoate în evidență modul de constituire a legii penale după modelul normei juridice penale. Sînt supuse analizei viziunile autorilor în această speță, de asemenea este analizat conținutul Codului penal al Republicii Moldova în vederea elucidării structurii normelor juridice penale.

Cuvinte-cheie: lege penală, normă juridică penală, ipoteză, dispoziție, sancțiune

Introducere. După cum se știe, conținutul principal al dreptului penal este cuprins în normele penale, de aceea în procesul legiferării penale sînt elaborate mai întîi de toate normele penale, fiind astfel evidentă importanța procedurii *construirii legii penale după modelul normei juridice penale*.

Legea penală este alcătuită dintr-o totalitate de norme juridice care îi configurează conținutul normativ. În literatura de specialitate, norma de drept penal este definită ca o specie de norme juridice care se caracterizează prin conținut și structură specifice, prescriind reguli de drept penal, precum și sancțiuni aplicabile în cazul încălcării acestora [1, p. 55]. Într-o altă viziune, norma de drept penal reprezintă o regulă general obligatorie de conduită socială, stabilită de către stat, exprimată în legea penală și protejată de organul statului prin exercitarea controlului asupra respectării acesteia și aplicării pedepsei sau a altor măsuri de constrîngere cu ca-

racter juridico-penal pentru comiterea infracțiunilor [2, p. 13].

Scopul studiului rezidă în conștientizarea rolului legii penale în cadrul sistemului de drept și, în special, a normelor juridice penale la formarea și constituirea legii penale a Republicii Moldova.

Materiale și metode aplicate.

Pe parcursul studiului au fost utilizate metodele: analiza, sinteza, comparația, conștientizarea logică. Materialele cercetate sînt lucrările savanților din cadrul doctrinei autohtone și din străinătate, în special din Federația Rusă și România.

Actualitatea temei de cercetare este una incontestabilă vizavi de fenomenul criminalizării și decriminalizării unor fapte penale și de evoluția continuă a relațiilor sociale, a fenomenului juridic în ansamblu.

Rezultate și discuții. Normele de drept penal sînt cuprinse în articolele din Codul penal al Republicii Moldova. Deci, articolul reprezintă o formă de exprimare scrisă